

Een stad die inspireert

Ik ben geboren en opgegroeid in Vladikavkaz, een stad in Rusland. U zal er waarschijnlijk nooit over hebben gehoord. Het is een mooie stad gelegen aan de voet van de Kaukasus en de oevers van de Terek. Een stad met een rijke geschiedenis en ook heel multicultureel. Osseten, Russen, Georgiërs, Armeniërs en vele andere mensen delen samen de stad.

Op mijn 19de ben ik met mijn ouders naar België verhuisd. Intussen is het drie jaar geleden. Twee van die drie jaren woonde ik in Brussel, waar ik nog steeds woon. In die tijd is het mijn stad geworden. Ik vind Brussel een magische stad, zo verschillend van andere steden en zo verrassend. Je kan zeggen dat ik gefascineerd ben door Brussel. Deze stad geeft mij energie en inspiratie.

Mijn weg vinden in Brussel was eerst niet gemakkelijk. Ik sprak Nederlands maar geen woord Frans. Ik wist niet goed waar ik naartoe moest en hoe je aan je leven begint in zo'n grote stad die ook een beetje chaotisch is, als je het mij vraagt. Uiteindelijk ben ik per toeval bij Bon vzw beland. En toen was ik vertrokken! Ik volgde een integratiecursus en een cursus Nederlands. Ik heb daar nieuwe mensen leren kennen en heb er ook geleerd met een nieuwe bril rond te kijken. Bon vzw ligt hartje Anneessens. Toevallig ook de buurt waar ik een jaar heb gewoond.

Anneessens is vaak in de media gekomen. Begrijpelijk. Er zijn veel problemen en er wordt weinig aan gedaan. Als je hier woont je ziet veel armoede, daklozen, drugsgebruikers, jongeren op straat. Ik woonde er graag, maar er waren ook mindere momenten. Het was vervelend om elke keer dat ik in de wijk passeerde 'bonjour mademoiselle' te horen van mannen met een hongerige glimlach, mannen die niet veel respect tonen.

Wat ik bijzonder storend vind zijn al die vooroordelen die leven. Ik was onlangs samen met een groep jongeren. We wisten weinig van elkaar behalve elkaars' namen. Ze waren beleefd en respectvol tegen mij. Toen ik vertelde dat ik uit Rusland kom (eigenlijk Ossetië maar dat kent bijna niemand) was de eerste reactie 'vodka'. Dan zie je hoe opeens de sfeer verandert, hoe de flauwe grappen je om de oren vliegen en men allerlei stereotypes bovenhaalt. Ik kan zo'n reacties moeilijk begrijpen. Eerst vroeg ik mij af of ik iets verkeerd had gedaan? Of is het omdat ik uit Rusland kom? Wat is daar mis mee?

Die stereotypes kom ik niet alleen bij Belgen tegen. Toen ik aan mijn studies sociaal-cultureel werk begon, moest ik een stageplaats vinden. Dat werd BON vzw natuurlijk. Ik was er al cursist. Nu werd het mijn werk en dat biedt een andere kijk. Het was een periode waarin ik veel moest observeren, veel mensen kon ontmoeten en verschillende meningen horen. Ik ben er echter ook tot de vaststelling gekomen dat niet iedereen wil integreren.

Zo was ik eens in de les van maatschappelijke oriëntatie, die in het Engels werd gegeven. Er werd gesproken over de Belgische waarden en normen. Over de positie van de vrouw, over het homohuwelijk enz. Dat die hier gewoon normale zaken zijn. Ik was verbaasd over de reacties van een aantal van de cursisten. 'Nee, ik kan zo iets niet accepteren', 'ik ben tegen het homohuwelijk' of iemand anders die het doodnormaal vond dat een vrouw niet mocht werken.

'Wat met hun kinderen', was wat ik toen onmiddellijk dacht. Die horen thuis de meningen van hun ouders. Ze moeten met deze visie opgroeien terwijl er buiten in de samenleving een andere visie heerst. Gaat het dan niet moeilijk zijn voor deze kinderen om tussen twee culturen opgroeien? Dat bracht me op een idee.

Sinds mijn eerste dagen in Brussel werk ik als vrijwilliger bij organisaties die zich bezig houden met kinderen en jongeren. In The Inspirator, een project rond competenties heb ik veel geleerd over wat ik wou realiseren met kinderen maar ook hoe ik zelf een project in elkaar kan steken en beter communiceren. Nadien heb ik enkele cursussen gevolgd (voor animator en voor hoofdanimator) om met kinderen te werken tijdens kampen. Nu werk ik als vrijwilliger in de organisatie "Pantalonie".

In mijn werk als vrijwilliger probeer ik kinderen in contact te brengen met andere culturen. Zodat ze al op jonge leeftijd behalve de eigen cultuur ook die van de andere leren kennen en accepteren. Ik geloof dat op die manier de kinderen van elkaar leren, meer vertrouwd worden met verschillende normen en waarden en hun identiteit ten volle kunnen beleven. Wat ik heb geleerd probeer nu door te geven aan de kinderen met wie ik werk. Ik wil hen laten zien dat ze heel wat kunnen bereiken, als ze maar willen.

Ik zou graag zien dat er in onze samenleving geen stereotypen bestaan. Stereotypes brengen heel wat negativiteit met zich, dat heb ik zelf ervaren. Achterhaalde clichés over ‘Russen’, ‘Marokkanen’, ‘Belgen’ enz moeten we achter ons laten. We wonen toch samen? We maken toch deel uit van dezelfde samenleving? Meer contact met en meer begrip voor elkaar in plaats van te denken in vooroordelen en stereotypes zou het leven voor ons allen aangenamer maken. Ik probeer mijn eigen bijdrage te leveren in deze stad zodat we nog meer van Brussel kunnen genieten.

Stella Kozyreva is 22 jaar en studente sociaal-cultureel werk.

Bron: <http://blerilleshi.wordpress.com/2013/02/04/een-stad-die-inspireert/> , geraadpleegd op 06/03/2013.